

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lipca 2008 r., sygn. akt I ACa (...),
w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko „C.(...)” Spółce z o.o. w S.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej „J.(...)” Spółki z o.o. w J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 23 lipca 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 marca 2008 r. w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną tam kwotę 34.536 złotych obniżył do kwoty 11.536 złotych oraz oddalił apelację strony pozwanej w pozostałej części, a apelację strony powodowej w całości, znosząc wzajemnie między stronami koszty postępowania za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy w B. opisanym wyrokiem zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 446.658,52 złotych z odsetkami w wysokości 11,5% w stosunku rocznym od dnia 13 grudnia 2006 r. do dnia zapłaty, kwotę 34.536 złotych z odsetkami w wysokości 11,5% w stosunku rocznym od dnia 4 kwietnia 2007 r. do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu. W stanie faktycznym sprawy ustalono, że w dniu 21 lipca 2006 r. powód zawarł z pozwaną umowę sprzedaży

kombajnu (...) 1550 za kwotę 469.658,52 złote. W zakupionej maszynie ujawniły się usterki, o czym powiadomiono sprzedawcę. W dniu 1 września 2006 r. podczas pracy kombajnu na polu, w wyniku samozapłonu w komorze silnika wybuchł pożar. Pismem z dnia 20 listopada 2006 r. powód odstąpił od umowy sprzedaży i zażądał zwrotu kwoty uiszczonej za kombajn.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 lipca 2008 r. podniósł, że zasądzenie kwoty 34.536 złotych w punkcie I zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. było wynikiem omyłki, która nie podlega sprostowaniu w trybie art. 350 § 1 k.p.c., wobec czego należało ją obniżyć do kwoty rzeczywiście poniesionej oraz udowodnionej szkody, tj. 11.536 złotych.

Powód M. B. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – opisanego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lipca 2008 r. Skargę oparto na naruszeniu przepisów postępowania przez niewłaściwe zastosowanie, tj.: art. 378 k.p.c., 386 i 382 w zw. z art. 391 i 316 k.p.c., art. 368 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga, jako dotknięta nieusuwalnym brakiem w zakresie istotnych elementów konstrukcyjnych wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., podlega odrzuceniu. Należy bowiem podnieść, że każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jednym z nieodzownych elementów szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe. Takie ujęcie warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

Należy podkreślić, iż przy omawianym warunku skargi chodzi nie tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylene orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia. Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący

musi „wykazać”, a nie tylko „wskazać”, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 8 października 2010 r., I CNP 17/10, niepubl.). Skarżący poza odniesieniem się do konkretnych środków procesowych powinien wyczerpująco i szczegółowo wyjaśnić, dlaczego skarżący nie mógł i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 20 października 2010 r., IV CNP 53/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 7; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, Nr 7 - 8, poz. 140).

Skarga w niniejszej sprawie nie zawiera opisanych elementów, w szczególności w odniesieniu do skargi o wznowienie postępowania skarżący nie przeanalizował jej podstaw mogących stanowić o dopuszczalności tego środka procesowego.

Z omówionych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.